ANUL 39 „Taxa poştală plătită în numerar conform aprobări No. 3101-590/1940" Duminică 12 Ianuarie 1941 Nr. 2

LIBERTATEA

Foaie pentru săteni şi muncitori întemeiată, la Orăştie în anul 1902

Redactor sufletesc: † ION I. MOŢA
Fondator: † Pr. IOAN MOŢA

Cererile de abonare şi banii pentru foaie se trimit pe adresa: Administraţia: „LIBERTATEA" BUCUREŞTI II. Str Popa Savu 56 Telefon: 2.19.74

PREŢUL ABONAMENTULUI:

Pe 1 an	150 lei
Pe 6 luni	75 lei
Pe 3 luni	40 lei

Un număr singur costă 3 lei

Gazeta apare săptămânal sub îngrijirea lui VIOREL TRIFA

Un martir al Creştinătăţii

ION I. MOŢA

căzut în lupta pentru cruce, la 13 Ianuarie 1937, pe frontul din Spania

La Icoană

Dela icoană și altar am pornit, apoi am rătăcit o bucată de vreme purtați de valurile omenești și n'am ajuns la nici un mal. cu toată curățenia impulsurilor noastre (rămasă interioară, nu impusă valului care ne purta). Acum cu sufletul greu, răzlețiți, sfârtecați, ne strângem la adăpost, readucătoare de puteri, la picioarele lui Isus, în pragul orbitoarei străluciri a cerului — la icoană.

Noi nu facem, și n'am făcut o singură zi în Viața noastră, politică. Noi avem o religie, noi suntem robii unei credințe. In focul ei ne consumăm, și în întregime stăpâniți de ea, o slujim până la ultima putere. Pentru noi nu există înfrângere și desarmare, căci forța, ale cărei unelte vrem noi să fim, e etern invincibilă.

Nu putem discuta deocamdată în amănunte cauzele prăbușirii sistemului de până acum. Să fie spus doar atât, în aceste clipe de zămislire nouă, să fie spus clar și hotărât, spre a imprima caracterele noului sistem născând: lumină din lumină.

Intunericul patimilor nu va putea niciodată cristaliza un focar de lumină salvatoare. Iar ceeace căutăm și dorim noi din toată ființa noastră, e lumina, e înstăpânirea din nou a vieții așa cum a voit-o Dumnezeu: viață de adevăr, dreptate, virtute. In aceasta consistă mântuirea, cu scăparea de jidani și de toate plăgile ucigătoare care ne mistue: readucerea rodului în via dumnezeiască azi bolnavă și sterpă, în națiunea noastră (măcar în ea) căzută în ghiarele satanice stârpitoare ale sufletului și aducătoare de pieire. Această nouă fecundare a sufletului pierdut al unei națiuni, nu se poate face decât prin cea mai pură esență de lumină, de virtute.

De pregătirea și cultivarea acestei esențe am căutat noi a ne îngriji încă de mult, de când prevedeam ceasul deziluziei amare. (Vom dovedi la timp că am prevăzut acest ceas). Și am ajuns la crezul că ea nu poate fi creiată, păstrată, cultivată și apoi întrebuințată la operația de regenerare, decât mediul ei creator. Ea nu poate fi găsită și captată decât la izvorul ei: la picioarele Mântuitorului, sub iubitoarea oblăduire a lui Dumnezeu. Vrem viață, scântee mântuitoare, vrem cale izbăvitoare. „Eu sunt calea, adevărul și viața", e sentința neclintită a lui Isus. Deci la El, la Dumnezeu, la harul său am alergat, pentru a primi scânteea vieții pe care s'o redăm Neamului nostru condamnat. La El am alergat, dar piedici și rătăciri ni s'au ridicat în cale, și acțiunea noastră a tânjit. Vrem să trecem peste piedici. Am trecut. A fost o zi dureroasă pentru noi ziua aceea de lepădare și îndepărtare a piedicilor, căci ne erau crescute în suflet, ba chiar le iubeam. Dar am învins durerea, am ridicat fruntea și am călcat asupra lor. Acum în pustiu, suntem iarăși liberi, în fața viitorului. Cadrele pe care ni le alcătuim de astădată, trebue să cuprindă, și vor cuprinde, numai crezul, dorința și acțiunea salvatoare, ferite de tot ce e umbră și întuneric.

Vrem să construim deci (și, cu ajutorul lui Dumnezeu vom construi) o celulă de strălucitoare lumină, care va acționa, adică va lumina și deci va mântui. Nu suntem creatori de lumină. Ea se află numai la Dumnezeu. Nu suntem făuritori ai mântuirii dorite, ci vrem să fim simple unelte ale acestei forțe salvatoare, pe care n'o căutăm așa dar în altă parte decât în singurul loc unde se află: la Dumnezeu.

Deci: la Icoană.

Această căsuță e, natural, un sistem. El există, de-acum. Și orice sistem viu e mișcat de o forță. In sistemul societăților omenești, forța nu se captează decât prin organizare. Așadar sistemul nostru trebue să aibă o organizație, și o are. Organizația însă, nu se poate naște și desvolta sănătos, fără rânduială, erarhie și mai ales fără un Conducător.

De aceea organizația noastră are un sef, neales de nimeni, ci consimțit de cei ce, atrași de o forță tainică, au venit să constitue, sub conducerea unui sef, celulele ordonate și disciplinate ale organizației.

Acest sef al nostru este Corneliu Zelea Codreanu.

Sistemul nostru, această coșniță cu rânduiala și conducerea ei, strâns unit în jurul stâlpului credinței în Dumnezeu (singurul ei stâlp de sprijin), își începe ,în fața lumii ,munca, strădania, de care ne e legată singura nădejde de mântuire.

Avem credința că, de astă dată, mergem drept la țintă și biruința este asigurată. Neamul va fi servit, mântuit, deoarece nu înțelegem să ne mai depărtăm nici o clipă dela Icoană și dela porunca ei. Nu mai lucrăm deci noi, ci ea, care este neînvinsă.

Celor destul de tari la suflet pentru a ne înțelege, a ne aproba și însoți de pe acum, le trimitem chemarea noastră: la Icoană.

Ceilalți, cei mulți ,vor veni mai târziu ,dar vor veni sigur.

ION. I. MOȚA

Din scrisoarea lui Ionel Moța către Părinții săi

București, 22 Noembrie 1936

Iubiții mei părinți, căutați să vedeți alături de durerea voastră, toată frumusețea faptei noastre: Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Christos! Se clătina așezarea creștină a lumii! Puteam noi să stăm nepăsători? Nu e o mare binefacere sufletească pentru viața viitoare, să fi căzut în apărarea lui Christos? Astfel, pe lângă durere, nu se poate să nu simțiți și o mare înălțare sufletească. Dumnezeu să vă dea puterea de a purta suferința aceasta și a o birui.

„Eu așa am înțeles datoria vieții mele. Am iubit pe Christos și am mers ferici·· la moarte pentru El!

Moța împotriva Trădării

Am plecat la București. Acolo au început desbaterile în fața Curții cu Jurați. Moța și-a susținut cu tărie tema, că trădarea trebue pedepsită.

Opinia publică sătulă de trădători, urmărea cu viu interes și cu entuziasm desfășurarea procesului. Ea vedea în gestul lui Moța un început de acțiune în contra trădătorilor și o dovadă de sănătate morală. Gestul lui apărea ca o lumină în mijlocul vieții românești, în care, veac de veac, luptătorii pentru neam, au fost doborâți prin trădare.

Intreaga studențime dela toate universitățile a făcut mari manifestații pentru achitarea lui. La București, în jurul Tribunalului, erau masați din nou mii de oameni, cari doreau o viață nou, pentru țara lor și cereau eliberarea lui Moța.

In zorii zilei, Justiția populară a adus un verdict de achitare, primit în întreaga țară, cu mare entuziasm.

Moța ,după ce-și vede părinții, părăsește Clujul și se stabilește la Iași, conform legământului nostru.

Luată din „Pentru legionari"
Carte scrisă de CĂPITANUL

Lupta contra lui Cristos

O echipă de legionari pleacă în Spania

Se învolburase în nebunia ucigătoare a urii, satanica pornire împotriva crucii.

Trosneau în îndepărtata țara Spaniilor, catapetesmele bisericilor și plângeau batjocorite madonele din Alcazar.

Ura, setea de sânge și prigoana împotriva lui Christos, se cuibăriseră în țara însorită a peninsulei Iberice. Erau în luptă geniul răului pornit să șteargă depe fața pământului icoana simbolică a Dumnezeirii și dârzenia aprigă a mucenicilor lui Christos.

An de sânge înăcrit pe ogoarele pârjolite.

An de luptă, de scrâșniri, de încordări duse până la extrem, de victorii și de bubuit vestitor de moarte:

1936

Tăcuți și încrezători în izbânda finală, cei opt porniră într'o seară umedă de toamnă spre țintă. Momentul solemn al despărțirei de cei scumpi a fost încercarea unui sentiment, pe care educația legionară nu reușise pe deplin încă, să-l smulgă din noi.

Bărbătește, cu inima strânsă gândeam cei opt că pământul scump al țării, va fi poate pentru noi, păstrat deacum înainte, numai ca o ultimă și scumpă amintire.

In gara de Nord, Căpitanul, camarazii și sufletul Legiunii pretutindeni.

La 2 Noembrie seara părăsim Gara de Nord: Domnul General Cantacuzino Grănicerul, Dr. Ion Moța, Dr. Vasile Marin, Ing. Căpitan Clime, Preotul Dumitrescu Borșa, Principile Alexandru Cantacuzino, Nicolae Totu și eu. După câteva strângeri de mână și duioase îmbrățișări trenul ne smulge din mijlocul celor dragi și dimineața trecem frontiera prin Grigore Ghica Vodă.

Luată din „Crucificații"
carte scrisă de BĂNICĂ DOBRE

Din Scrisoarea către Căpitan

București, 22 Noembrie 1936

Dragă Corneliu

Rugămintea mea — în singura mea îngrijorare pe care o am: copiii și Iridenta — e doar aceasta una:

NU LĂSAȚI „LIBERTATEA" SĂ MOARĂ.

. . . .

Cu concursul tău, și lăsând „Libertății" sectorul operei ziaristice pe care o împlinea până acum în Legiune, — foaia e asigurată și familia mea are din ce trăi. Te rog deci AJUTĂ „LIBERTĂȚII" SA TRAIASCĂ.

E de dorit, ca, cu timpul, să fie crescut un element bun ca redactor. Va fi salariat, va face carieră aici...

Mor, Corneliu ,cu tot elanul și tooată fericirea, pentru Hristos și Legiune. Nu cer nici răsplată, nici nimic, ci doar biruința. Și vă rog să aveți inimă pentru copiii mei.

După aceste lucruri personale, iată, deoarece e vorba de despărțire, îți urez ocrotirea lui Dumnezeu și biruință cât mai apropiată. Sunt fericit, și mor bucuros cu această mulțumire, că am avut putința de a simți chemarea ta, de a te înțelege și de a te servi. Căci tu ești Căpitanul! Ți-am și greșit, și ce știi și ce nu știi. Iartă-mă. N'am greșit însă niciodată nimic celei mai sincere fidelități legionare și fidelității față de tine, Căpitanul. N'am făcut destul pentru Legiune în ultimii ani, dar am crezut și cred în tine și față de această credință n'am păcătuit vreodată nici în cea mai ascunsă cută a sufletului meu

Și să faci, măi Corneliu, din țara noastră ,o țară frumoasă ca un soare, și puternică și ascultătoare de Dumnezeu!

Trăiască Legiunea!
MOȚA

CUM A LUPTAT MOȚA

Cred că numai istoria, care-i va așeza în rândurile marilor sfinți și generațiile tinere și talentate care vor veni, vor putea să zugrăvească, prin perspectiva anilor, faptelor lor, în toată măreția lor. Eu, ca un umil camarad al lor ,fără nici un talent și fără nici o pricepere în ale scrisului ,am fixat, așa cum am simțit cu sufletul meu simplu, cele câteva clipe pe care am avut fericirea să le trăiesc împreună cu ei.

Mergem desfășurați în formație de apropiere. Dăm de artileria antiaeriană. Ni se dă un popas. Sergentul Ortigoza vine lângă Moța și vorbește ceva.

Eu nu mă simt deloc bine. Pornim din nouă. Bubuiturile se aud din ce în ce mai aproape. Trecem pe lângă șoseaua Las Rozas. Acum tranșeele sunt goale și pustii. Dar gropile de obuz și rămășițele de cartușe arată că pe aci a fost o luptă crâncenă. Găsim, ruginită, lopata Lineman a lui Ionel, singura lopată în companie. O luăm cu noi sperând că-i a semn bun. Mergem mai departe. Companiile merg una după alta, desfășurate. Trecem pe unde au fost tranșeele inamice și astfel avem ocazia să vedem efectul bombelor de artilerie și aviație. Ce jale, ce grozăvie! Din talazul răvășit al tranșeei ese câte o mână sau câte un picior. Inamicii au fost îngropați scoși, iar îngropați de bombardamentul avioanelor și al artileriei. Piese stricate, mitraliere, puști mitraliere ,puști ,mortiere, toate la un loc ca într'un cazan drăcesc.

Inamicul ne-a văzut și pornește un baraj de artilerie. Șrapnelele explodează sus, obuzele explodează jos aruncând o ploaie de fier.

Focul se întețea mereu. Veneau lovituri după lovituri, o grindină de obuze.

Intețim marșul. Puterea de rezistență a sistemului nervos se pierde, dar instictul de conservare se trezește mai puternic în nebunia acesta de foc.

Obuzele trosneau, explozii răbufneau în jurul nostru, cutremurând pământul. Nori negrii de pământ și fum sar în sus. Numai credința în Dumnezeu ne mai poate da puteri de rezistență.

Trecem printr'o vijelie de foc. Pornim într'o fugă nebunească și ne sbatem ca apa de maluri, căci nici măcar nu știam pe unde trebuie să mergem.

Dăm peste niște catâri cu mațele afară aburind încă. Ne trezim chiar în linia I-a. Ne dăm jos depe muchie și o luăm la dreapta pe șosea, căci frontul este chiar dealungul șoselii. Gloanțele bâzâie pe la urechi ca un roi de viespi. Noroc că șoseaua e scobită adânc în maluri, așa că mergem pe ea ca într'o tranșee. Pe unde este deschisă o trecem în goană nebună. Pe lângă noi trec în goană camioane ale Crucii Roșii. Se aud din ele răcnetele și gemetel rănițilior.

AȘA AM INTRAT NOI IN MAJADAHONDA.

Luată din „Insemnări depe front" carte scrisă de

NICULAE TOTU

CEI DOI MARTIRI — IONEL MOȚA și VASILE MARIN

Familia lui Ionel Moța

Moța cu cei dragi ai săi

Cum a murit Moța

A doua zi dimineață, compania noastră trebuia să facă o învăluire de flanc. Am luat poziția în șanțul unei șosele. Apoi ni s'a dat ordin să întărim poziția. Am început să lărgim șanțul și să mărim taluzul. Moța și Marin au adus cărămizi dintr'o stivă și au făcut o mică fortăreață în față. Poate presimțeau ceva. Spre seară am fost duși în alte tranșee. A fost un frig îngrozitor. Aproape toată noaptea am lucrat să întărim tranșeele. Lui Ionel Moța și lui Marin le-a căzut o porțiune foarte rea.

Tranșeea era puțin adâncă și pământul se săpa tare anevoie. Șiroaie de sudoare au curs pe frunțile lor. O muncă istovitoare în bătaia inamicului. La lucru s'au încălzit și au asudat ,sudoarea ieșise și prin veston ,apoi a început să înghețe pe ei. S'au trântit unul lângă altul, să se încălzească. Apoi trei ore de santinelă în care nu ai voie să te miști.

Spre ziuă inamicul a început un bombardament vijelios de toate calibrele asupra trupelor noastre, apoi încetul cu încetul s'au potolit. Pe la orele 12 iar s'a pornit cu moartea pe noi. Era un zgomot, un foc de nu se mai putea ști ce este, tranșeele erau aruncate în aer. Morți, grenade, răcnete. Deodată la orizont, apar tancurile rusești: am numărat 17. Pe lângă bombardamentul artileriei mai sosesc și tancurile să verse foc. Tunurile lor cu tragere rapidă seceră, mitralierele varsă cu foc de gloanțe. In spatele lor infanteria vine în rânduri dese. Incepem și noi a împușca în ei. Tunurile antitanc intră în funcție. Artileria noastră răspunde celei inamice. O bătălie serioasă și grea. Deodată se aude un obuz de mare calibru ce vine în spre noi. Se simte după șuerat că va cădea aproape. Ne culcăm în fundul tranșeei. Părintele fredonează: „A 'nceput vifornița cea mare".

O răbufneală grozavă. Am impresia că s'a dărâmat tot cerul pe noi. Sărim în sus. Inamicul se apropie. Pușca mitralieră nu mai funcționează. In toate părțile răniți. Pentru moment nu ne dăm seama de dezastru. Alecu se repede la pușca mitralieră și încearcă să o pue în funcțiune. Dușmanul înaintează mereu. Obuzul a ucis și rănit întreaga noastră secție. Alecu se uită și vede pe Moța și Marin morți. Cu un răcnet nebun ne strigă acest lucru. Noi tragem de zor cu pușca. Dușmanul e aproape de tot. Peste câteva clipe vom fi înconjurați și uciși. Dar ne vine în ajutor altă grupă cu altă pușcă mitralieră și reușim să oprim inamicul pe loc.

Alecu scoate haina lui Ionel Moța, desface tricolorul cu care era încins și-l așterne peste ei. Din buzunarul lui cade ceasul. A stat din cauza exploziei. Arată ora 4,45. Inamicul ținut de focul nostru începe câte puțin să se retragă. Ducem corpurile băeților într'o casă, facem un fel de masă, aprindem un căpețel de lumânare. Părintele rămâne de veghe să facă rugăciuni. Vine și preotul sărută drapelul și pleacă.

Noi am stat toată noaptea în tranșee. Abia a doua zi am căpătat permisiunea de a însoți corpurile la Toledo.

Luată din „Insemnări de pe front" carte scrisă de NICULAE TOTU

Spre anul 1937...

Răvaş dela Legionarii Români de pe frontul Spaniol.

Dumnezeu a învrednicit pe şapte legionari ai Căpitanului să-şi petreacă sărbătorile Crăciunului şi să aştepte anul nou cu mâna pe puşcă, pe grenadă ori pe mitralieră, risipiţi pe străzile Madridului ori în munţii Spanioli, în încleştarea luptei împotriva celor cari, cu baioneta scot ochii Mântuitorului de pe sfintele icoane şi batjocoresc pe Maica Domnului şi sfântul Ei prunc.

I-a învrednicit am spus, pentrucă nu poate fi, pentru un om, o cinste mai mare, o chemare mai plină de rod sufletesc, decât aceea de a fi apărător al lui Cristos, şi, prin Cristos, al neamului tău creştin.

Anul care a trecut, 1936, a deschis această cumplită luptă de pe pământul spaniol. Anul în care intrăm, 1937, cin eştie ce alte încercări, şi mai mari, va cere, poate oamenilor şi popoarelor.

Spre acest an nou care răsare în zori de sânge, Românii trebue să se îndrepte cu sufletul scuturat de moliciune şi şovăială, pregătiţi sufleteşte pentru vremuri mari, de răspântie. Să primească în inima lor duhul nou al bărbăţiei legionare, adunându-şi toată curăţenia sufletească pe care o mai au, făcând-o să rodească rodul scump ,deşi adesea dureros, al jertfei pentru Cruce şi pentru Neam.

Să lăsăm cu toţii la o parte vorbirea cea multă, şi mai ales să lăsăm la o parte credinţa că ne-am împlinit datoriile prin asemenea lupte de vorbă goală, prin paradă şi laudă stearpă, ori prin hotărâri cari nu sunt urmate de aspră greutate a faptei a jertfei, a poverei.

Să ne desbrăcăm de toate slăbiciunile, de temerile lăcomiile noastre, să ne înălţăm la creastă îmbrăcaţi în tot ce are sufletul nostru mai bun, mai viteaz, mai curat. Şi astfel înarmaţi sufleteşte, să aşteptăm poruncile — — — — pentru a răzbi, gata de sângerare şi de moarte, prin negurile de întuneric şi de pierzare care învălue tot mai mult neamul nostru.

Numai îndreptându-ne astfel căile pe cari ni le deschide noul an, vom putea aştepta zile de soare şi de biruinţă românească dela anul acesta nou care se apropie de noi plin de întunecare şi de povară.

Căci Dumnezeu nu poartă cu carul biruinţei decât pe viteji, pe cei cari se ştiu pierde pentru a-şi răscumpăra neamul şi sufletul.

ION I. MOŢA

(„Libertatea" No. 1 3 Ianuarie 1937).

Va intra războiul într'o nouă fază?

Ce ne va aduce primăvara anului acesta ?

Războiul merge înainte. In Grecia, în Africa şi în Anglia lumea trăeşte zile de războiu în toată legea.

Hitler a declarat că în anul 1941 războiul se va termina. Şi cam tot deauna ceeace a spus Hitler s'au cam împlinit. Aşa că şi acum se crede că se va împlini vorba asta. Intrebarea este cum anume se va termina. Adică va rămâne numai lupta cu Anglia la ea acasă, sau războiul se va întinde şi mai departe?

Foarte multă lume crede că războiul se va mai întinde că vor intra şi alte popoare în luptă. Şi mulţi din ei cred că răsboiul ar începe şi prin părţile Balcanilor pe aici prin apropierea noastră.

Serviciul militar în Turcia şi în Rusia a fost prelungit cu un an.

Totodată s'a anunţat că toţi miniştri Rusiei din Balcani, adică din România, Bulgaria, Grecia şi Turcia au fost chemaţi la Moscova pentru a face un raport asupra situaţiei.

In cele din urmă vom vedea desigur ce se va întâmpla.

Să dee Dumnezeu ca ceeace va veni să fie spre folosul şi mărirea ţării noastre.

Parastas pentru odihna sufletelor martirilor Legiunii şi ai Creştinătăţii

In ziua de 7 Ianuarie, fiind sărbătoarea Sf. Ioan Botezătorul, la biserica Legiunii, Sf. Ilie Gorgani din Bucureşti ,s'a slujit, de către Părintele Mihăilescu, un parastas pentru odihna sufletului Căpitanului, a lui Ion I .Moţa, Vasile Marin, Inginer Ion I. Z. Codreanu, fratele Căpitanului împuşcat la 21 Septembrie 1939 şi a tuturor legionarilor căzuţi pentru biruinţa legionară.

De faţă erau: tatăl Căpitanului profesor Ion Zelea Codreanu, Doamna Iridenta I. Moţa, îndurerata soţie a martirului creştinătăţii Ionel Moţa, precum şi numeroşi legionari.

Dela biserică, cei de faţă, s'au dus la Casa Verde, unde s'au rostit rugăciuni în faţa sicrielor cu Sfintele oseminte ale Căpitanului, a lui Ion Moţa şi Vasile Marin , a Nicadorilor şi Decemvririlor.

Ştirile săptămânii

SERBAREA BOBOTEZEI. — Boboteaza s'a sărbătorit şi anul acesta după vechiul obiceiu. La Bucureşti au luat parte la sărbătoare M. S. Regele, Generalul Antonescu, Horia Sima şi toţi fruntaşii guvernului. Deasemeni au fost de faţă grupe multe de legionari.

Cu prilejul acesta lumea din Bucureşti a salutat cu multă bucurie pe Regele şi conducătorii ţării.

POPOR RELIGIOS. — Poporul german a fost mereu învinuit de necredinţă. Iată însă că o socoteală a librăriilor dovedeşte tocmai contrariul. Din această socoată se vede că 10 la sută din cărţile ce se tipăresc în Germania sunt cărţi religioase. Aşa dar poporul citeşte despre cele sfinte. La noi Românii deabia 1 la sută din cele ce se tipăresc sunt cărţi religioase, celelalte de ştiinţă şi lumeşti.

SOSEŞTE MINISTRUL GERMANIEI, Duminică soseşte la Bucureşti noul Ministru al Germaniei, Baronul von Killinger despre care am scris că a fost numit în locul lui Fabricius. Legionarii au pregătit noului ministru o primire aleasă.

TRENURI MAI PUŢINE. — Dela Anul nou numărul trenurilor s'a micşorat. Vor circula foarte puţine trenuri ,calea ferată având a face alte transporturi. In plus de asta şi iarna împiedică circulaţia regulată. Sunt linii unde circulă un singur tren încolo şi unul înapoi.

Din pricina asta s'au produs mari aglomeraţii. Unii călători, nu numai că n'au avut loc în tren dar nici bilete n'au mai găsit.

Este bine deci ca omul să călătorească numai când are absolută trebuinţă. Altfel pierde vremea degeaba şi nici nu ajunge la timp acolo unde vrea să ajungă.

Şi asta mai ales acuma. Incet, încet se crede că se vor aranja lucrurile şi atunci se va călători normal.

SALARIILE AU FOST SPORITE. — Scumpetea din ţară făcuse ca funcţionarii mici aproape să nu mai poată trăi din leafa pe care o căpătau. Preţurile se urcau iar leafa rămânea aceeaşi. Văzând acestea guvernul a hotărât sporirea tuturor lefurilor şi pensiilor micilor funcţionari şi pensionari.

E o măsură dreaptă şi aducătoare de bucurii în multe case.

VREME CIUDATĂ. — In unele părţi ale ţării vremea este foarte ciudată. Aşa de pildă la Târgovişte în mijlocul iernei a plouat cu fulgere ca vara. Deasemeni a mai plouat şi în Munţii Apuseni. Iar în alte părţi îngheaţă lumea de frig.

IMPORT DE BUMBAC. — Statul văzând lipsa de bumbac a comandat din Italia 1 milion de kilograme d efire de bumbac. Şi pentru a uşura şi mai mult această comandă au fost scutite taxele vamale.

In felul acesta, vom avea în curând bumbacul d ecare avem nevoe.

NUMĂRĂTOARE CU TÂLC. — Ungurii au dat de veste că la 1 Februarie anul acesta vor face o numărătoare a populaţiei din Ungaria. Vor fi număraţi aşa dar toţi locuitorii din Ungaria după naţionalităţi, cel puţin aşa se spune. Dar Ungurii ştim noi cum fac numărătorile: prin fel şi fel de şmecherii vor să înşele lumea. Ei botează mai întâi oamenii pe limba lor şi apoi să socotesc Unguri. Aşa de ex. au făcut la alte numărători de dinainte de răsboiu când din românescul Nicolae au făcut Micloş, şi apoi au zis că Micloş e ungur şi l'au numărat ca ungur.

După acea s'au lăudat că numai Unguri sunt în ţara lor.

Aşa vor să facă şi acuma: să arat elumii la 1 Februarie că Români sunt foarte puţini în Ardealul ocupat de ei.

Dar lumea îi cunoaşte ce plătesc.

PRIMAR DAT IN JUDECATĂ.— Şi încă ce primar. Anume primarul oraşului New-York a fost dat în judecată de un cetăţean al oraşului. Şi domnul Primar a trebuit să se prezinte la judecată. Se aşteaptă acum hotărârea judecătorilor.

O HOŢIE ŢIGĂNEASCĂ. — Ţiganii sunt vestiţi în a face hoţii. Când nu mai pot fura, luând din buzunare găsesc ei alte mijloace. Aşa s'au gândit nişte ţigani căldărari ca să dea veste cum că ei fabrică bani. Oricine poate veni la ei să-şi comande atâtea mii câte le trebue. Şi s'au găsit mulţi ţărani cari să comande bani. Că de, cine n'ar vrea să capete sutele de mii aşa cum capeţi un papuc sau o pălărie. Mai mulţi ţărani din judeţul Argeş s'a hotărât să facă o mică societate care în taină a comandat ţiganilor nici mai mult nici mai puţin decât o jumătate milion lei. Pentru asta au plătit arvună 40.000 mii lei şi au mai dat şi ceva aur. Ţiganii când au pus mâna pe bani au luat-o însă la sănătoasă şi ţăranii au rămas şi fără milion şi fără bani.

In cele din urmă poliţia a pus mâna pe ţigani ,dar bani erau cheltuiţi, aşa că ţăranii tot fără ei au rămas.

De fapt aşa păţeşte omul care vrea să se îmbogăţească repede şi fără muncă.

Cea mai bună cale de îmbogăţire rămâne tot munca dreaptă şi cinstită.

PENTRU DEPOZITARII ŞI ABONAŢII NOŞTRI. — Toţi depozitarii noştri, legionari sau nelegionari, sunt rugaţi să ne trimită de urgenţă banii cu care ne datorează, din vânzarea gazetei, aceasta pentru a nu fi nevoiţi să luăm alte măsuri.

Deasemenea, cerem tuturor acelor depozitari sau abonaţi, care ne datorează bani dinaintea prigoanei, fie pentru gazete, fie pentru calendare, şi care au primit provocări pentru acei bani, să ne trimită banii datoraţi, specificând pe cuponul mandatului că e vorba de o datorie veche.

Altfel ştiu cu toţii că ne-a mai rămas o singură măsură, la care însă, n'am vrea să ajungem.

Imprimeriile „FRĂŢIA ROMÂNEASCĂ" Str. Aristide Demetriad 2 — Bucureşti. Telefon: 5.89.00